

ΑΓΩΓΟΣ ΜΠΟΥΡΓΚΑΣ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

«Ολημερίς το χτίζανε, το βράδυ εγκρεμιζόταν»

Του Ελισαίου ΒΑΓΕΝΑ*

Η γενικότερη όξυνση των αντιθέσεων μεταξύ ΗΠΑ, ΕΕ και Ρωσίας δε διασφαλίζει από κινδύνους την περιοχή

Πανηγυρισμοί και κραυγές νίκης, ικανές να σβήσουν ακόμη κι εκείνες για την επιτυχία της εθνικής ομάδας μπάσκετ, ακούστηκαν από τα κυβερνητικά στελέχη της ΝΔ αμέσως μετά τη συνάντηση κορυφής του πρωθυπουργού κ. **Κ. Καραμανλή** με τους Προέδρους της Ρωσίας και της Βουλγαρίας, κ.κ. **Βλαντίμ**

ιρ Πούτιν

και

Γκεόργκι Παρβάνοφ

, για το πολύπαθο έργο της κατασκευής του πετρελαιοαγωγού Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολη. Ενα έργο, που, όπως είναι γνωστό, εδώ και 12 χρόνια, μας θυμίζει το «

ολημερίς το χτίζανε, το βράδυ εγκρεμιζόταν».

Κοντά στην κυβέρνηση, και το ΠΑΣΟΚ βγήκε να πανηγυρίσει και να δηλώσει τη δική του συνεισφορά.

- Τι άλλαξε, λοιπόν, κι ένα έργο που καρκινοβατεί πάνω από μία δεκαετία μοιάζει να μπαίνει στην τελική ευθεία;
- Πόση βάση έχουν οι επίσημες δηλώσεις, που χαρακτηρίζουν τους αγωγούς αυτούς ως παράγοντες «ανάπτυξης», «ευημερίας» και «ειρήνευσης» της περιοχής;
- Τελικά, ποιο το όφελος για τη χώρα; Αναβαθμίζεται πράγματι; Γίνεται «κόμβος»; Και τι όφελος θα πρέπει να προσδοκά από τις εξελίξεις ο Έλληνας εργαζόμενος;

Σ' αυτά τα ερωτήματα θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε, όσο γίνεται συνοπτικότερα!

Αβέβαιη κατάληξη

Ακόμη και αυτή τη στιγμή, παρά τις επίσημες διαβεβαιώσεις, πολλά παραμένουν **«λευκές κηλίδες»**

στο συγκεκριμένο σχέδιο, όπως είναι το ποιος εταιρείες, τελικά, και με τι ποσοστά θα συμμετάσχουν στο έργο. Υπάρχουν δε πολιτικές εξελίξεις, που μπορεί ριζικά να αλλάξουν τα δεδομένα, όπως οι προσεχείς εκλογές στη Βουλγαρία, που αποτελεί τον «αδύνατο κρίκο» στο συγκεκριμένο τριμερές σχέδιο. Αλλωστε, αυτή ακριβώς η ασυμφωνία επί των ποσοστών στην κατασκευή του αγωγού, αλλά και η αδυναμία της Ρωσίας να εγγυηθεί ποσότητες πετρελαίου, τη στιγμή που φτιάχνει ή σχεδιάζει να φτιάξει κάμποσους αγωγούς προς ανατολή, δύση και νότο (και θα πρέπει να τους γεμίσει με πετρέλαιο), ήταν που, επίσημα τουλάχιστον, φρέναραν την οικονομική αξιοπιστία. Στην πραγματικότητα βέβαια, είναι γνωστές οι

αντιδράσεις των ΗΠΑ

, που εδώ και καιρό τάσσονται ενάντια στην «εξάρτηση» της ΕΕ από τη Ρωσία και καλούν την ΕΕ να πάρει μέτρα, ώστε να μην «εξαρτάται» απ' αυτήν.

Οι επιδιώξεις των ΗΠΑ και η στάση της ΕΕ

Το «ενδιαφέρον» των ΗΠΑ για την «απεξάρτηση» της ΕΕ από τις ρωσικές ενεργειακές πηγές κρύβει το **φόβο** τους για πιθανή προσέγγιση στη διεθνή αρένα της Ρωσίας με την ΕΕ (ή ηγετικών δυνάμεών της), που θα μπορούσε να αμφισβητήσει την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ στην ιμπεριαλιστική πυραμίδα, στη διανομή των αγορών και σφαιρών επιρροής, στον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών. Πολύ περισσότερο, που υπάρχει πλέον και η στενή συνεργασία της Ρωσίας με την Κίνα, στα πλαίσια της Οργάνωσης Συνεργασίας της Σαγκάης. Γι' αυτό και οι ΗΠΑ, με τις «έγχρωμες» ψευδο-επαναστάσεις και τη λεγόμενη «Κοινότητα Δημοκρατικής Επιλογής» προσπάθησαν να δημιουργήσουν μια νέα «ζώνη», ένα νέο «τοιχο» από κράτη, στα οποία έχουν υψηλό βαθμό πολιτικού ελέγχου και τα οποία θα παρεμβάλλονταν μεταξύ των ισχυρότερων ευρωπαϊκών καπιταλιστικών κρατών (κυρίως το γερmano-γαλλικό άξονα) και τη Ρωσία. Σ' αυτήν την «Κοινότητα Δημοκρατικής Επιλογής», εκτός από τις χώρες της GUAM (Γεωργία, Ουκρανία, Αζερμπαϊτζάν, Μολδαβία), προσχώρησαν επίσης οι Λετονία, Λιθουανία, Εσθονία, Ρουμανία, Σλοβενία και ΠΓΔΜ, με στόχο δήθεν την προώθηση της «δημοκρατίας» από τη Βαλτική έως τη Μαύρη Θάλασσα. Μια τέτοια ένωση, που αντιλαμβάνεται τη «δημοκρατία» όπως την ορίζει το αμερικανικό Πεντάγωνο, έχει σαφώς και «αντιρωσικό χαρακτήρα». Κι εδώ είναι σ' όλους γνωστή η περσινή ιστορία της αντιπαράθεσης Ρωσίας - Ουκρανίας, όχι μόνο για τις τιμές στις οποίες θα αγόραζε το φυσικό αέριο η Ουκρανία, αλλά και για τα ζητήματα διέλευσης του φυσικού αερίου προς άλλες χώρες.

Ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις εμφανίζονται και στους κόλπους της ίδιας της ΕΕ για τα ενεργειακά ζητήματα και τις σχέσεις με τη Ρωσία. Αντιθέσεις, που γίνεται προσπάθεια να γεφυρωθούν στη βάση της ομόθυμης διάθεσης των ευρωπαϊκών μονοπωλίων να διεισδύσουν

στην αγορά και στον πλουτοπαραγωγικό πλούτο της Ευρασίας με κάθε πρόσφορο τρόπο. Στο επίκεντρο αυτών των αντιθέσεων, βρίσκονται τα **περιθώρια** που θα αφήσουν στη διείσδυση των ρωσικών εταιρειών στην αγορά της ΕΕ, για να υπάρξει, από την άλλη, η δυνατότητα άμεσης πρόσβασης της ΕΕ στις πηγές του φυσικού αερίου των χωρών της Κεντρικής Ασίας, που σήμερα, βέβαια, εκμεταλλεύονται βασικά οι ρωσικές εταιρείες.

Ο ρόλος και οι επιδιώξεις της Ρωσίας

Η Ρωσία από την πλευρά της, 15 χρόνια από την ανατροπή του σοσιαλισμού, δίνει σημάδια μετατροπής της σε νέα ανερχόμενη δύναμη, στο πλαίσιο του διεθνούς ιμπεριαλιστικού συστήματος. Δεν είναι μόνον η διατήρηση και μερική ανανέωση του οπλοστασίου της, κυρίως του πυρηνικού, αλλά και η πρωτιά στις εξαγωγές όπλων, η ταχύρυθμη εξόφληση των χρεών της, ακόμη και ο 7πλασιασμός στις εξαγωγές κεφαλαίων της προς ΕΕ - ΗΠΑ, σε σχέση με πριν από 3 χρόνια και άλλα στοιχεία. Βεβαίως, σε οικονομική ισχύ, υπολείπεται ακόμη αρκετά των υπόλοιπων ισχυρών καπιταλιστικών κρατών της G-8, παρά το γεγονός πως πέρασε στη 2η θέση σε αριθμό εκατομμυριούχων.

Την ίδια ώρα η Ρωσία, με τις συνεργασίες που επιχειρεί (Κίνα, Ινδία, Ιράν, Βενεζουέλα, Λευκορωσία κ.ά.), αυξάνει την πολιτική της επιρροή όχι μόνο στο έδαφος της πρώην ΕΣΣΔ, αλλά και σε άλλες περιοχές. Γνωρίζοντας τις επιδιώξεις των ΗΠΑ, προσπαθεί να ξεμπλοκαρισθεί και στο ζήτημα των αγωγών ενέργειας. Για τη συγκεκριμένη περίπτωση, προκρίνει τον αγωγό **Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολη**, για να ξεπεράσει το εμπόδιο του Βοσπόρου, όπου υπάρχουν τεράστιες καθυστερήσεις στη διέλευση των τάνκερ και ανάλογες ζημιές για τα ρωσικά μονοπώλια. Μάλιστα, το Κρεμλίνο απέκλεισε την κατασκευή του αγωγού **Σαμψούντα - Τσεϊχάν**, που πρότειναν οι Τούρκοι, όχι μόνο γιατί ήταν αντιοικονομικός (λόγω μεγάλου μήκους, δύσβατων περιοχών), αλλά και γιατί ήδη από την Τουρκία περνά ο ρωσικός αγωγός φυσικού αερίου «Blue Stream» και είναι γνωστό πως σ' αυτές τις δουλιές δεν κάνει να βάζεις «όλα τ' αυγά στο ίδιο καλάθι». Αμφιλεγόμενο για τα συμφέροντα των ρωσικών μονοπωλίων είναι και το σχέδιο της κατασκευής του αγωγού

Μπουργκάς - Αυλώνα

(Αλβανίας), που περνάει από περισσότερες χώρες, αλλά αυτό δεν εμπόδισε τον Πούτιν να απειλήσει, κατά την επίσκεψή του στην Αθήνα, πως αν δεν προχωρήσει και πάλι ο αγωγός Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολη, «θα βρεθούν άλλοι δρόμοι».

Κι εδώ πρέπει να σημειώσουμε πως είναι το λιγότερο παραπλανητικοί οι όποιοι πανηγυρισμοί ότι δήθεν με τον αγωγό Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολη θα αυξηθεί το ενδιαφέρον και η «καλή διάθεση» της Ρωσίας για την Ελλάδα. Η όποια «καλή διάθεση»

έχουν τα μονοπώλια (και τα ρωσικά) στηρίζεται στη δυνατότητα αύξησης των υπερκερδών τους. Κανείς δεν μπορεί να ξεχνά ότι η **Ρωσία δεν είναι πλέον η ΕΣΣΔ** και πως οι βασικές κατευθύνσεις της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής, που ακολουθεί το Κρεμλίνο, στηρίζονται πλέον πάνω στα συμφέροντα της κυρίαρχης εκεί αστικής τάξης. Και η λογική που τη διακατέχει δεν είναι άλλη από τη λογική του

ιμπεριαλιστικού «αρπακτικού».

Μικρότερου, βεβαίως, των ΗΠΑ και της ΕΕ, αλλά ίδιας φύσεως! Γι' αυτό και η Ρωσία δεν μπορεί να παίξει το ρόλο του «αντίπαλου δέους» στις ΗΠΑ, στην ΕΕ, στο ΝΑΤΟ, που έπαιζε στο παρελθόν η ΕΣΣΔ. Εκείνο που κάνει τη δεδομένη στιγμή δεν είναι άλλο από τη διεκδίκηση ενός μεγαλύτερου κομματιού της «πίτας» για τα δικά της μονοπώλια. Εξέλιξη, την οποία σημείωνε στην Απόφασή της, το φετινό Μάη, η ΚΕ του ΚΚΕ: «

Συσσωρεύονται εξελίξεις, που τείνουν να φέρουν ανακατατάξεις στο συσχετισμό δύναμης στο διεθνές ιμπεριαλιστικό σύστημα».

Πρόκειται για εξελίξεις που οι κομμουνιστές τις παρακολουθούμε, τις λαμβάνουμε υπόψη στη δράση μας και στους σχεδιασμούς μας,

αλλά δεν μπορούν να κλονίσουν την ταξική μας προσέγγιση κι εξέταση των πραγμάτων.

Τι είδους παράγοντας;

Δεν έπαψαν και οι εκτιμήσεις του είδους ότι η κατασκευή του συγκεκριμένου αγωγού, όπως και του αγωγού φυσικού αερίου Τουρκίας - Ελλάδας - Ιταλίας, θα αποτελέσει σημαντικό παράγοντα «αναβάθμισης της χώρας», ακόμη και παράγοντα «σταθερότητας» και «ειρήνευσης» για την περιοχή των Βαλκανίων. Η εκτίμηση αυτή στηρίζεται στη λογικοφανή ερμηνεία πως, εφόσον λειτουργούν οι αγωγοί, κανείς δε θα έχει οικονομικό συμφέρον να κινήσει το ένα ή το άλλο ζήτημα (εδαφικό, εθνικό, μειονοτικό, θρησκευτικό κλπ.) και να προκαλέσει «αναταράξεις», συγκρούσεις και πολέμους, που θα οδηγούσαν σε οικονομική ζημιά. Η ερμηνεία αυτή περιγράφει έναν κόσμο λίγο - πολύ «αγγελικό», όπου όλοι ζουν «αγαπημένα», κάτι που σε καμία περίπτωση **δε συμβαδίζει με την πραγματικότητα** της σύγχρονης εποχής μας και τις ίδιες τις εμπειρίες μας.

Όλοι μας γνωρίζουμε ότι τα τελευταία 15 χρόνια έχουν ξεσπάσει αρκετές συγκρούσεις και πόλεμοι **για τον έλεγχο των πρώτων υλών, των πηγών ενέργειας, αλλά και των δρόμων μεταφοράς τους.**

Βαλκάνια, Μέση Ανατολή, Αφρική, Κασπία, Καύκασος, Ευρασία, είναι μόνον οι ευρύτερες περιοχές που έχουν αντιμετωπίσει ανάλογες εξελίξεις, με την εμπλοκή δεκάδων χωρών και λαών, που αιματοκυλίστηκαν ακριβώς γιατί βρίσκονταν σε εδάφη που υπήρχαν πηγές ενέργειας ή περνούσαν αγωγοί, ή σχεδιάζονταν τέτοιοι αγωγοί. Αυτό λέει η πραγματικότητα! Από τη στιγμή που σ' αυτήν τη «σκακιέρα» των αγωγών υπάρχουν τεράστια

συμφέροντα,

αλληλοσυγκρουόμενα

τι είναι

εκείνο που θα διασφαλίσει, π.χ., ότι η Θράκη δε θα μετατραπεί σε μια νέα «Τσετσενία», ή σε ένα νέο «Κόσσοβο»;

Επειτα, αν οι αγωγοί ήταν από μόνοι τους «παράγοντας ειρήνευσης», προς τι η τοποθέτηση του εκπροσώπου του ΥΠΕΞ Γ. Κουμουτσάκου, στις 26 Απρίλη του τρέχοντος έτους, ότι δεν αποκλείεται να αναλάβει το **NATO** την **«ασφάλεια των αγωγών και των ενεργειακών πηγών»**; Εξέλιξη στην οποία, τουλάχιστον μέχρι στιγμής, αντιδρά η Ρωσία.

Αν οι αγωγοί ήταν από μόνοι τους «παράγοντας ειρήνευσης», **γιατί ο κ. Καραμανλής** με κάθε τρόπο φρόντισε αυτές τις μέρες να διαμηνύσει στην **Τουρκία** πως ο αγωγός Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολη θα είναι **«μόνον συμπληρωματικός, κι όχι ανταγωνιστικός»** στο «δρόμο» του Βοσπόρου;

Γι' αυτό έχει τεράστια σημασία η προειδοποίηση που περικλείεται στην Απόφαση της ΚΕ του ΚΚΕ το Μάη: **«Όσο υπάρχει ιμπεριαλισμός, δεν μπορεί να υπάρξει μόνιμη και σταθερή ειρήνη»**. Γιατί η ειρήνη δεν μπορεί να εξασφαλιστεί με αγωγούς, αλλά με την **«ανάπτυξη της μαζικής αντιιμπεριαλιστικής πάλης με κατεύθυνση τη συγκρότηση μιας γερής κοινωνικοπολιτικής συμμαχίας που θα οδηγήσει στη συνολική ανατροπή του συσχετισμού δυνάμεων προς όφελος των εργατικών και λαϊκών δυνάμεων, που θα φτάσει μέχρι τη λαϊκή εξουσία, το σοσιαλισμό»**.

Ποιος θα κερδίσει;

Καλλιεργείται, επίσης, μια ευφορία ότι δήθεν η χώρα μας θα «αναβαθμιστεί», θα καταστεί «πόλος» και «κόμβος», κι έτσι θα υπάρξουν πολλαπλά οφέλη για την περιοχή που θα «αναπτυχθεί» και το λαό. Στην πραγματικότητα, εκείνο που «αναβαθμίζεται» είναι ο ρόλος της ντόπιας αστικής τάξης στους ανταγωνισμούς της με τις αστικές τάξεις της περιοχής, για τη δημιουργία ζωνών επικυριαρχίας. Εκείνο που θα «αναπτυχθεί» δεν είναι άλλο από τα κέρδη των πετρελαϊκών εταιρειών που θα συμμετάσχουν: της «GazpromNeft» (θυγατρική της «Gazprom»), της ρωσοβρετανικής «TNK-BP» και της «Rosneft» (από πλευράς Ρωσίας), των «Bulgargas» και «Stroy» (από βουλγαρική πλευρά) και των ΕΛΠΕ, «Ομίλος Λάτση», «Προμηθέας Γκαζ» (από ελληνική πλευρά) ή ακόμη και άλλων, όπως της αμερικανικής

«Chevron», που φέρεται να συζητά και πάλι τη συμμετοχή της. Θα κερδίσουν, επίσης, οι εφοπλιστές, που θα αναλάβουν τη μεταφορά με τάνκερ του πετρελαίου από τη Ρωσία έως το Μπουργκάς και στη συνέχεια από την Αλεξανδρούπολη προς άλλες κατευθύνσεις.

Ομως, οι εργαζόμενοι της Ελλάδας, φτιαχτούν ή όχι οι αγωγοί, δε θα αγοράσουμε το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο φθηνότερα!

Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι επειδή συμμετέχουν τα ΕΛΠΕ, που είναι και κρατικών συμφερόντων, θα υπάρχει όφελος και για τους εργαζόμενους. **Η αλήθεια είναι διαφορετική!** Ετσι, το 2005, τα καθαρά κέρδη των ΕΛΠΕ έφτασαν τα 334 εκατ. ευρώ, από 128 εκατ. ευρώ (αύξηση **161%**), ενώ στο πρώτο τρίμηνο του 2006 παρατηρείται νέα αύξηση κερδών της εταιρείας κατά **32,2%**.
. Ομως, οι εργαζόμενοι την ίδια περίοδο δεν αγοράσαμε φθηνότερα τη βενζίνη ή το πετρέλαιο θέρμανσης και πήραμε την «παχυλή» αύξηση των 77 λεπτών στους μισθούς, καθόλου ισάξια με τα κέρδη των ΕΛΠΕ!

Σ' ό,τι αφορά τις **θέσεις εργασίας**: Είναι φανερό ότι οι 300 θέσεις που θα δημιουργηθούν δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα της ανεργίας στην περιοχή της Θράκης και της Μακεδονίας, όταν την ίδια ώρα προκρίνεται από τις κυβερνήσεις ΝΔ - ΠΑΣΟΚ η μετακίνηση των βιομηχανικών μονάδων σε άλλες χώρες, για να αυξήσουν τα κέρδη τους οι ντόπιοι βιομήχανοι. Ακόμη και για την κατασκευή του αγωγού, ήδη, ανακοινώθηκε ότι θα προτιμηθούν τα φθηνότερα εργατικά χέρια από άλλες βαλκανικές χώρες.

Βέβαια, υπάρχουν και τα **τέλη διέλευσης**, που θα πηγαίνουν απευθείας στον κρατικό προϋπολογισμό και ορισμένοι τάσσονται υπέρ της παραχώρησής τους στην περιοχή για να γίνουν «αντισταθμιστικά έργα υποδομής». Σίγουρα, μπορεί να υπάρξουν κάποια έργα υποδομής για την παραπέρα διευκόλυνση κι εξυπηρέτηση των αναγκών του μεγάλου κεφαλαίου, αλλά, όπως έχει δείξει η ζωή, στη συντριπτική πλειοψηφία τους πρόκειται για έργα που δεν έχουν στο επίκεντρό τους τις λαϊκές ανάγκες. Ταυτόχρονα, η «**αναβάθμιση**» του ρόλου της Ελλάδας στους **ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς συνδέεται με επιπλέον έξοδα**, που απαιτούν οι νέες αγορές όπλων και οι αποστολές στρατευμάτων στο Αφγανιστάν, στα Βαλκάνια, στο Λίβανο κι όπου αλλού υποδείξουν ΗΠΑ - ΕΕ και ΝΑΤΟ.

Συμπερασματικά, λοιπόν, είναι προφανές ότι η δημιουργία αγωγών για τη μεταφορά πετρελαίου και φυσικού αερίου, σε μια ενεργειακά εξαρτημένη χώρα όπως η Ελλάδα, δεν μπορεί να συγκαλύψει το βασικό ερώτημα: Ποιος θα ωφεληθεί κυρίως από την κατασκευή και τη λειτουργία των συγκεκριμένων αγωγών μεταφοράς;

Και πριν απ' όλους, κερδισμένοι θα είναι οι επιχειρηματικοί όμιλοι, τόσο από την κατασκευή, όσο και από τη διαχείριση του έργου! Η «πολυδιάστατη» εξωτερική και ενεργειακή πολιτική, που δείχνει να ακολουθεί σήμερα η κυβέρνηση, υπηρετεί τα στρατηγικά συμφέροντα της αστικής τάξης και τις ανάγκες κερδοφορίας μιας χούφτας μονοπωλιακών ομίλων.

Η **γενικότερη όξυνση** των αντιθέσεων μεταξύ ΗΠΑ, ΕΕ και Ρωσίας, αλλά και των αστικών τάξεων της περιοχής για τη δημιουργία ζωνών επικυριαρχίας, **θα περιέχεται έτσι ή αλλιώς** και στη συγκεκριμένη συμφωνία, γεγονός που δε διασφαλίζει από κινδύνους την περιοχή.

Κι απομένει να δούμε, ίσως με την ευκαιρία του ταξιδιού της κ. Μπακογιάννη στις ΗΠΑ, το **τι ανταλλάγματα** θα ζητήσουν οι ΗΠΑ. Τι είναι αυτό που θα αποτελέσει τη «**γυναίκα του πρωτομάστορα**», για να «στεριώσει» το συγκεκριμένο έργο;

Με βάση όμως τα παραπάνω, γίνεται ηλίου φαεινότερον πως μόνον ο ενιαίος αποκλειστικά κρατικός φορέας ενέργειας της **Λαϊκής Οικονομίας** μπορεί να διασφαλίσει την αξιοποίηση των διαδρομών μεταφοράς και των εγχώριων πηγών ενέργειας, στο πλαίσιο ενός ενεργειακού σχεδιασμού, που θα υπηρετεί τις λαϊκές ανάγκες και όχι το καπιταλιστικό κέρδος. Αλλά για κάτι τέτοιο απαιτούνται ριζοσπαστικές αλλαγές στον πολιτικό συσχετισμό δύναμης. Απαιτείται η ισχυροποίηση του ΚΚΕ, η συγκρότηση του Μετώπου, που όχι μόνο θα αμφισβητήσει τα συμφέροντα των μονοπωλίων, αλλά θα προκαλέσει διεργασίες, παλεύοντας για ρήξεις, προκειμένου να επικρατήσει στη χώρα μας η **Λαϊκή Εξουσία**.

*Ο Ελισαίος Βαγενάς είναι μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ και μέλος του Τμήματος Διεθνών Σχέσεων της ΚΕ του Κόμματος

πηγή: Ριζοσπάστης, 10/9/2006